Dosarul nr. 2-16335/2025
2-25108154-12-2-30072025-1

HOTĂRÂRE
În numele Legii

24 noiembrie 2025 municipiul Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecător Victoria Bogomolova
Grefier Mădălina Chivu, Ion Drangoi

examinând în sediul instanţei, în şedinţă de judecată publică, în limba de stat, cauza civilă intentată la acţiunea înaintată de Popa Mihail împotriva F.C.D. ,,EDILITATE" S.A. cu privire la încasarea salariului restant, compensaţiei pentru concediul nefolosit, penalităţii de întârziere, compensarea cheltuielilor de judecată,-

A C O N S T A T A T:

Argumentele reclamantului expuse în cererea de chemare în judecată:

La 23 iulie 2025, Popa Mihail, prin intermediul reprezentantului, avocat Roşca Vladislav, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Firmei de Construcţie a Drumurilor (*în continuare F.C.D. „EDILITATE" S.A.*) cu privire la încasarea salariului restant, compensaţiei pentru concediul nefolosit, penalităţii de întârziere, compensarea cheltuielilor de judecată.

Conform cererii de chemare în judecată, la data de 1 aprilie 2025, a încetat contractul individual de muncă dintre Popa Mihail şi S.A „EDILITATE" din iniţiativa reclamantului (*demisie*) conform Ordinului nr. 30. Astfel, pârâtul, în calitatea sa de angajator, are obligaţia de a efectua o serie de plăţi.

Menţionează că, la data de 25 iunie 2026, în baza art. 332 alin. (1) Codul muncii, reclamantul a depus cerere către pârâtă prin care a solicitat plata salariului restant, compensaţiei pentru concediu nefolosit, penalitatea legală pentru întârzierea plăţii acestor sume şi despăgubire pentru prejudiciul moral, menţionând că, până în prezent, deşi au trecut mai mult de 10 zile calendaristice, pârâtul nu a oferit un răspuns.

Cu privire la plata salariilor restante şi indicând asupra prevederilor art. 142 din Codul muncii, indică că, potrivit extrasului din bilanţul contabil eliberat de F.C.D. ,,EDILITATE" S.A. pentru perioada octombrie 2024- aprilie 2025, pârâta datorează suma de 128 538,42 lei cu titlu de salariu şi compensaţie pentru concediul nefolosit. Astfel, la data eliberării extrasului restanţa la salariu a fost de 120 190,48 lei (128 538,42 - 8 347,94 (compensaţie concediu nefolosit) = 120 190, 48 lei).

Adaugă că, la data de 6 mai 2025, după eliberarea extrasului, pârâta a achitat suma de 17 006 lei, astfel suma salariului restant este de 103 184,48 lei (120 190, 48 lei – 17 006 (suma plătită după eliberarea extrasului) = 103 184,48 lei).

Subliniază că plata salariului este o obligaţie a angajatorului iar Codul muncii şi legislaţia aferentă nu condiţionează plata salariului, de situaţia financiară a angajatorului sau orice alt motiv, salariul urmând a fi plătit indiferent de greutăţile financiare, fără întârzieri, complet, în caz contrar acţiunile se califică ca muncă forţată (art. 7 alin. (4) lit. a) Codul muncii)

Cu privire la plata penalităţii legale de întârziere a plăţii salariului şi indicând asupra prevederilor art. 330 alin. (1) lit. e) din Codul muncii, susţine că, practica instanţelor judecătoreşti este uniformă la acest capitol, instanţele naţionale recunoscând dreptul salariatului de a beneficia de penalitatea legală de întârziere de 0,3% pentru fiecare zi calendaristică de întârziere.

Menţionează în susţinerea pretenţiei că, reclamantul a efectuat calculul penalităţii legale de întârziere, pornind de la datele din extrasul eliberat şi plata efectuată la data de 6 mai 2025. În calculul efectuat, reclamantul a indicat ca dată scadentă la care urma a fi plătit salariu, prima zi lucrătoare a lunii următoare celei pentru care se datora salariul (ex: pentru salariul aferent lunii decembrie 2024, data scadentă este prima zi lucrătoare din ianuarie 2025 – 2 ianuarie 2025). Penalitatea s-a calculat aplicând procentul de 0,3% pe zi la suma restantă, pentru fiecare zi de întârziere până la data depunerii prezentei cererii de chemare în judecată (23 iulie 2025).

Astfel, subliniază că reţinerea salariului a avut loc din vina angajatorului în sensul art. 332 alin. (2) Codul muncii.

Cu privire la plata compensaţiei pentru concediul nefolosit şi penalităţii legale, indicând asupra prevederilor art. 119 alin. (1) din Codul muncii, conform informaţiei eliberate, perioada de concediu nefolosit este de 12 zile ceea ce echivalează cu 8 347,94 lei, iar prin ordinul nr. 30 din 1 aprilie 2025, pârâta a recunoscut existenţa acestei obligaţii.

Cu privire la plata prejudiciului moral şi indicând asupra prevederilor art. 329 alin. (1) din Codul muncii, reclamantul solicită un prejudiciu moral de 20 000 lei, ceea ce reprezintă o sumă rezonabilă în raport cu salariul mediu pe lună pe care l-a avut.

Consideră că, pârâta a admis două încălcări prevăzute la art. 330 alin. (1) din Codul muncii, reţinând ilegal atât plata salariilor, cât şi plata sumelor datorate în legătură cu încetarea contractului. Plăţile cuvenite au fost reţinute timp de peste 9 luni, perioadă în care reclamantul a fost lipsit de venitul esenţial pentru subzistenţă, ceea ce a generat o stare constantă de stres, incertitudine şi afectare a echilibrului personal şi profesional. Lipsa resurselor financiare pe o perioadă atât de îndelungată a pus reclamantul în imposibilitatea de a-i onora obligaţiile curente şi de a-şi asigura nevoile de bază.

În şedinţa de judecată, reclamantul şi-a concretizat pretenţia în partea salariului restant, solicitând încasarea salariului restant în sumă de 80 190,48 lei în rest menţinându-şi pretenţiile.

Cu privire la compensarea cheltuielilor de asistenţă juridică, reclamantul solicită compensarea cheltuielilor de judecată, adică a taxei de timbru de 200 lei, asistenţei juridice de 29 550 lei.

Întemeindu-şi acţiunea în baza art.art. 119 alin. (1), 145, 330 alin. (1) lit. e), f) şi art. 332 din Codul muncii, *solicită* încasarea din contul F.C.D. „EDILITATE" S.A. a salariului restant în mărime de 80 190,48 lei, compensaţiei pentru concediul nefolosit 8 347,94 lei, a penalităţii legate de întârziere în sumă de 77 082, 01 lei, penalităţii legale

de întârziere pentru concediul nefolosit în sumă de 2 829, 95 lei, prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei, compensarea cheltuielilor de judecată.

Argumentele pârâtei expuse în referinţa asupra cererii de chemare în judecată:

La 10 octombrie 2025, Daraban Denis, reprezentantul pârâtei F.C.D. „EDILITATE" S.A., a depus referinţa asupra cererii de chemare în judecată înaintate de către Popa Mihail împotriva F.C.D. „EDILITATE" S.A. cu privire la încasarea salariului restant, compensaţiei pentru concediul nefolosit, penalităţii de întârziere, compensarea cheltuielilor de judecată.

Consideră acţiunea ca fiind pasibilă de admis parţial şi anume în partea ce ţine de încasarea salariului restant în cuantum de 80 188,48 şi a compensaţiei pentru concediul nefolosit de 8 347,94 lei, în total suma de 88 538,42 lei.

Aferent celorlalte pretenţii le consideră nefondate şi neîntemeiate, relatând că, prin contractul individual de muncă din 01 noiembrie 2023, Popa Mihail a fost angajat în calitate de director executiv al F.C.D. „EDILITATE" S.A. Ulterior, prin Ordinul nr.30 din 01.04.2025 s-a acceptat cererea de demisie din propria iniţiativă a lui Popa Mihail, în baza cererii din data de 18 martie 2025.

Ţine să menţioneze că Popa Mihail a deţinut o funcţie de conducere în cadrul F.C.D. „EDILITATE" S.A. în perioada 01 noiembrie 2023 - 01 aprilie 2025.

Potrivit pct. 2.1. al fişei postului, directorului executiv al F.C.D. „EDILITATE" S.A., obiectivul postului era elaborarea, aplicarea şi controlul asupra execuţiei politicii companiei în domeniul economic şi aprovizionării companiei cu necesarul de materiale şi mecanisme, transport, calităţii construcţiilor efectuate şi în domeniul securităţii şi sănătăţii în muncă.

Conform pct. 2.2. al fişei postului nominalizate, obiectivul postului mai consta şi în, coordonarea tuturor activităţilor în domeniul economic şi aprovizionării companiei cu necesarul de materiale şi mecanisme, transport, calităţii construcţiilor efectuate şi în domeniul securităţii şi sănătăţii în muncă, controlul executării activităţilor în termenele stabilite.

Afirmă că, în aceeaşi perioada în care Popa Mihail a demisionat din funcţia de director executiv, a fost eliberat din funcţie şi directorul general al societăţii – Croitor Vladimir.

Temei pentru demiterea din funcţie a ultimului au servit constatările că în cadrul societăţii exista un management defectuos din partea organului executiv (Director, executiv), prin crearea unor datorii mari la plata salariilor, datorii la plata impozitelor, contribuţiilor sociale şi altor datorii către agenţi economici.

Totodată, s-a constatat că organul executiv (Directorul executiv) nu promova o politică de dezvoltare corectă ce ar duce la înregistrarea profitului, dar înregistra pierderi considerabile urmare a prestării serviciilor, încheiate tranzacţii suspecte ce ar prejudicia Societatea şi bugetul municipal.

Menţionează că în perioada în care Popa Mihail a deţinut funcţia de director executiv au fost încheiate un şir de contracte şi tranzacţii cu mai mulţi contragenţi, fondatori ai cărora erau rudele acestuia, astfel fiind creat un conflict de interese.

La fel, menţionează că, la data demisonării lui Popa Mihail din funcţia de director executiv al F.C.D. „EDILITATE" S.A., conturile întreprinderii erau blocate de către

executorii judecătoreşti, întreprinderea înregistra datorii considerabile la plata salariilor, impozitelor şi contribuţiilor sociale iar mijloacele financiare din conturile întreprinderii erau insuficiente pentru plata obligaţiilor curente.

Mai indică că, în perioada imediat următoare după demisionarea din funcţie a lui Popa Mihail a fost depusă o cerere introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate în privinţa societăţii, având drept temei o obligaţie care s-a născut în perioada când ultimul era implicat în gestionarea F.C.D. „EDILITATE" S.A., însă, datorită acţiunilor prompte şi eficiente a noii conduceri s-a reuşit de a preveni intentarea procesului de insolvabilitate şi stingerea obligaţiei faţă de creditorul urmăritor.

Ţine să menţioneze şi faptul că, salariul restant pe care îl solicită reclamantul în cerere de chemare în judecată, s-a format pe perioada octombrie 2024 - martie 2025, adică în perioada când reclamantul a deţinut funcţia de director executiv şi participa la administrarea Societăţii, inclusiv având obligaţia de plată a salariilor angajaţilor.

Susţine că, după schimbarea conducerii întreprinderii, societatea a trecut şi trece printr-o perioada financiară complicată, legată de plata obligaţiilor neexecutate anterior, în scopul deblocării conturilor întreprinderii şi reorganizării activităţii acesteia pentru a genera profit şi de a diminua impactul hotărârilor nefavorabile luate anterior.

Totodată, accentuează că, prin ordonanţa DGUP al CNA din 31.07.2025, a fost începută urmărirea penală pe faptul comiterii infracţiunii de abuz de serviciu, prevăzută de art.335 alin.(4) din Codul penal, în privinţa factorilor de decizie a F.C.D. „EDILITATE" S.A..

Chiar şi aşa, în măsura posibilităţilor, la data de 06 mai 2025, F.C.D. „EDILITATE" S.A. a transferat pe contul lui Popa Mihail salariul pentru luna octombrie 2024, iar la data de 15 septembrie 2025 salariul pentru luna noiembrie 2024.

După cum a reiterat mai sus, F.C.D. „EDILITATE" S.A. recunoaşte că are o restanţă de plată a salariului şi a compensaţiei pentru concediul nefolosit către Popa Mihail, care la data de 18 septembrie 2025, consituie suma de 88 538,42 lei şi se obligă să o achite.

Cât priveşte solicitările de plată a penalităţii de întîrziere de 0,3% pentru fiecare zi de întîrziere a plăţii salariului, compensaţiei pentru concediul nefolosit, compensaţiei pentru încetarea contractului de muncă cu conducătorul unităţii, prejudiciului moral, le consideră neîntemeiate.

Reieşind din cele menţionate mai sus consideră evident faptul că, în speţă lipseşte vina F.C.D. „EDILITATE" S.A. în ceea ce ţine de reţinerile la plata salariului şi compensaţiei pentru concediul nefolosit, una din elementele obligatorii ale răspunderii delictuale.

Aferent compensării cheltuielilor de asistenţă juridică în sumă de 29 550 lei, consideră că suma înaintată este exagerată iar instanţa la adoptarea hotărîrii urmează să se conducă de noţiunea reparării rezonabile şi de circumstanţele cazului concret.

Reieşind din cele menţionate solicită ca cererea de chemare în juedactă înaintată de către Croitor Vladimir către F.C.D. „EDILITATE" S.A. să fie admisă parţial şi anume în partea ce ţine de încasarea salariului restant în cuantum de 80 188,48 lei, a compensaţiei pentru concediul nefolosit de 8 347,94 lei, în total suma de 88 538,42 lei, iar în privinţa celorlalte cerinţe solicită respingerea acestora ca nefondate şi neîntemeiate.

Argumentele participanţilor la proces:

Reclamantul Popa Mihail, înştiinţat legal despre locul, data şi ora şedinţei de judecată, nu s-a prezentat însă drepturile şi interesele acestuia au fost reprezentate de către avocatul *Roşca Veaceslav* în bază de mandat, care, prezent în cadrul şedinţelor de judecată, verbal concetizându-şi pretenţia privind încasarea sumei de 88 538,42 lei, compusă din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei şi compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei, pretenţie recunoscută de către partea pârâtă, a susţinut acţiunea înaintată în privinţa celelorlate pretenţii şi a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, pe motivele de fapt şi de drept invocate.

Reprezentantul pârâtei, Daraban Denis în baza procurii, prezent în cadrul şedinţelor de judecată a opinat admiterea parţială a cererii de chemare în judecată, recunoscând parţial acţiunea înaintată în partea pretenţiei privind încasarea sumei de 88 538,42 lei, compusă din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei şi compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei, solicitând astfel respingerea cererii de chemare în judecată înaintată în privinţa celelorlate pretenţii, ca fiind neîntemeiate.

Aprecierea instanţei de judecată:

Studiind motivele acţiunii înaintate, audiind participanţii la proces, examinând probele prezentate pentru dovedirea celor invocate şi prevederile legale ce guvernează speţa, în raport cu considerentele ce vor fi redate în continuare, cererea de chemare în judecată urmează a fi *admisă parţial*, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 5 alin. (1) Cod de procedură civilă, ”orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime, pe când potrivit prevederilor art.166 alin.(1) Cod de procedură civilă, oricine pretinde un drept împotriva unei alte persoane ori are un interes pentru constatarea existenţei sau inexistenţei unui drept trebuie să depună în instanţa competentă o cerere de chemare în judecată”.

Potrivit art. 6 Cod de procedură civilă, ”instanţa judecătorească exercită apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime prin somare la executarea unor obligaţii, prin declararea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic, prin constatarea unui fapt care are valoare juridică, prin alte modalităţi, prevăzute de lege”.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ”probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei”.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ”fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale.

În conformitate cu art. 130 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Niciun fel de probe nu au pentru instanţa judecătorească o forţă probantă prestabilită fără aprecierea lor.

Fiecare probă se apreciază de instanţă privitor la pertinenţa, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă şi suficienţa pentru soluţionarea cauzei".

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, "hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată".

În temeiul art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă, "la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii".

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce iau fost prezentate.

Din interpretarea art. 6 din Convenţia europeană a Drepturilor Omului, pronunţarea de către instanţele judecătoreşti a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanţiile dreptului fundamental la un proces echitabil şi acesta presupune obligaţiunea instanţei judecătoreşti de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerinţelor acţiunii, precum şi argumentelor invocate de către părţi întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza Garcia Ruiz vs Spania, Hotărâre din 21 ianuarie 1999, § 26).

Corespunzător, prin prisma art. 6 CEDO şi a art. 241 din Codul de procedură civilă, întru asigurarea legalităţii şi temeiniciei hotărârii, instanţele de judecată au obligaţia de a-şi motiva hotărârile, care trebuie să cuprindă circumstanţele cauzei, constatate de instanţă, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanţe, argumentele invocate de instanţă la respingerea unor probe, răspunsuri la argumentele părţilor şi legile de care s-a călăuzit instanţa.

În acord cu art.9 alin.(1) lit. d), l) şi n) din Codul muncii, "salariatul are dreptul la achitarea la timp şi integrală a salariului, în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea şi calitatea lucrului efectuat; la apărare prin metode neinterzise de lege a drepturilor sale de muncă, a libertăţilor şi intereselor legitime; la repararea prejudiciului material şi a celui moral cauzat în legătură cu îndeplinirea obligaţiilor de muncă, în modul stabilit de prezentul cod şi de alte acte normative".

În conformitate cu art.10 alin. (2) lit. h) din Codul muncii, "angajatorul este obligat: să plătească integral salariul în termenele stabilite de prezentul cod, de contractul colectiv de muncă şi de contractele individuale de muncă".

Conform prevederilor art.128 Codul muncii, salariul reprezintă orice recompensă sau câştig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

De asemenea, potrivit art.85 alin.(3) Codul muncii, "în caz de demisie, angajatorul este obligat să efectueze achitarea deplină a drepturilor salariale ce i se cuvin salariatului în termenele prevăzute la art.143 şi să-i elibereze documentele legate de activitatea acestuia în unitate".

Potrivit art.142 alin.(1)-(3) din Codul muncii, ”salariul se plăteşte periodic, nemijlocit salariatului sau persoanei împuternicite de acesta, în baza unei procuri autentificate, la locul de muncă al salariatului sau se transferă la contul acestuia, deschis la prestatorul de servicii de plată, în zilele de lucru stabilite în contractul colectiv sau individual de muncă, dar: a) nu mai rar decât de două ori pe lună pentru salariaţii remuneraţi pe unitate de timp sau în acord; b) nu mai rar decât o dată pe lună pentru salariaţii remuneraţi în baza salariilor lunare ale funcţiei.

Angajatorul este obligat să încunoştinţeze salariatul despre mărimea salariului, forma retribuţiei, modul de calculare a salariului, periodicitatea şi locul de plată, reţinerile, alte condiţii referitor la salariu şi modificările acestora. La achitarea salariului, angajatorul este obligat să informeze în scris fiecare salariat despre părţile componente ale salariului ce i se cuvine pentru perioada respectivă, despre mărimea şi temeiurile reţinerilor efectuate, despre suma totală pe care urmează să o primească, precum şi să asigure efectuarea înscrierilor respective în registrele contabile”.

În conformitate cu art.143 din Codul muncii (*în redacţia Legii la momentul demisionării reclamantului*) ”dacă nu se contestă cuantumul tuturor sumelor ce se cuvin salariatului de la unitate, efectuarea achitărilor se face: a) în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care continuă să lucreze pînă în ziua eliberării din serviciu – în ziua eliberării; b) în caz de încetare a contractului individual de muncă cu un salariat care nu lucrează pînă în ziua eliberării din serviciu (concediu medical, absenţă nemotivată de la serviciu, privaţiune de libertate etc.) – cel tîrziu în ziua imediat următoare zilei în care salariatul eliberat a cerut să i se facă achitările. Dacă se contestă cuantumul sumelor ce se cuvin salariatului la eliberare din serviciu, angajatorul este obligat, în orice caz, să-i plătească, în termenele prevăzute la alin.(1), suma necontestată”.

Potrivit art.119 din Codul muncii, ”în caz de suspendare (art.76 lit. e) şi m), art.77 lit. d) şi e) şi art.78 alin.(1) lit. a) şi d)) sau încetare a contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite. În baza unei cereri scrise, salariatul poate folosi concediul de odihnă anual pentru un an de muncă, cu suspendarea sau încetarea ulterioară a contractului individual de muncă, primind compensaţia pentru celelalte concedii nefolosite. În perioada valabilităţii contractului individual de muncă, concediile nefolosite pot fi alipite la concediul de odihnă anual sau pot fi folosite aparte (în întregime sau fracţionat, conform art.115 alin. (5) de către salariat în perioadele stabilite prin acordul scris al părţilor”.

Conform prevederilor art.354 din Codul muncii, ”litigiile individuale de muncă se consideră litigii individuale de muncă divergenţele dintre salariat şi angajator privind: a) încheierea contractului individual de muncă; b) executarea, modificarea şi suspendarea contractului individual de muncă; c) încetarea şi nulitatea, parţială sau totală, a contractului individual de muncă; d) plata despăgubirilor în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligaţiilor de către una din părţile contractului individual de muncă; e) rezultatele concursului; f) anularea ordinului (dispoziţiei, deciziei, hotărârii) de angajare în serviciu, emis conform art. 65 alin. (1); h) alte probleme ce decurg din raporturile individuale de muncă”.

Asupra cauzei, instanţa de judecată a stabilit circumstanţele potrivit cărora, între pârâta – Firma de Construcţie a Drumurilor „EDILITATE” S.A. şi reclamantul Popa Mihail la data de 01 noiembrie 2023 a fost încheiat contractul individual de muncă, prin

care Popa Mihail a fost angajat în calitate de „Director executiv” al Firmei de Construcţie a Drumurilor „EDILITATE” S.A., pe o perioadă nedeterminată (*f. d. 44, verso*).

Prin cererea din 18 martie 2025, adresată directorului F.C.D. „EDILITATE” S.A., reclamantul Popa Mihail a solicitat demisia/eliberarea sa din funcţie din data 01 aprilie 2025 în baza art. 85 alin. (1) Codul muncii, din propria iniţiativă, olograf, aplicând menţiunea privind respectarea drepturilor sale în conformitate cu prevederile Codului muncii, ordin adus la cunoştinţă la 1 aprilie 2025 (*f. d. 48*).

Potrivit Ordinului nr. 30 din 01 aprilie 2025, în baza cererii salarialului, se atestă că, salariatul Popa Mihail, Director executiv demisionează în baza art. 85 alin. (1) din Codul muncii al Republicii Moldova (din propria iniţiativă) începând cu 01 aprilie 2025. Compensaţia pentru concediul anual nefolosit pentru perioada de muncă din 01.11.2024 – 01.04.2025, constituind 12 zile (*f. d. 10*).

Conform calculului anexat privind salariului restant al reclamantului, la data de 19 septembrie 2025, F.C.D. „EDILITATE” S.A. înregistrează o datorie la salariului neachitat şi compensaţiei pentru concediul nefolosit reclamantului în cuantum de 88 538,42 lei, constituită din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei, compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei (f.d.80). Suma respectivă, în şedinţa de judecată a fost susţinută de ambele părţi.

În acest context, instanţa constată că reclamantul Popa Mihail în baza contractului sus menţionat a activat în cadrul F.C.D. „EDILITATE” S.A. în calitate de Director executiv, iar potrivit pct. 11-12 din contract, angajatorul s-a obligat să plătească integral salariul în termenele stabilite de Codul muncii a salariului prevăzut (art.10 Codul muncii) (f. d. 44).

Totodată, instanţa nuanţează că prin Ordinul nr. 30 din 1 aprilie 2025, emis de F.C.D. „EDILITATE” S.A., în baza cererii salarialului, s-a stabilit că, salariatul Popa Mihail, Director executiv care a demisionat începând cu 1 aprilie 2025 în baza art. 85 alin. (1) din Codul muncii al Republicii Moldova (*din propria iniţiativă*), beneficiază la concediere de o compensaţie pentru perioada de muncă 01.11.2024 – 01.04.2025 adica (*doisprezece*) zile.

În această succesiune de idei, dat fiind că, la 1 aprilie 2025 reclamantul a demisionat din propria iniţiativă din funcţia de Director executiv al F.C.D. „EDILITATE” S.A. iar conform calculului anexat privind salariului restant al reclamantului, acesta la data de 19 septembrie 2025, a constituit suma de 88 538,42 lei, alcătuită din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei şi compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei (f.d.80), instanţa de judecată, prin prisma normelor legale menţionate mai sus, consideră necesar a admite pretenţiile şi a încasa de la F.C.D. ,,EDILITATE”S.A. în beneficiul lui Popa Mihail suma de 88 538,42 lei, compusă din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei, compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei.

Aferent pretenţiei privind încasarea penalităţii de întârziere pentru fiecare zi de întârziere a plăţii salariului şi penalităţii de întârziere pentru fiecare zi de întârziere a plăţii compensaţiei pentru concediul nefolosit, instanţa relevă că în conformitate cu art.330 alin.(2) din Codul muncii, ”în caz de reţinere, din vina angajatorului, a salariului (art.142), a indemnizaţiei de concediu (art.117), a plăţilor în caz de eliberare (art.143) sau a altor plăţi (art.123, 124, 127, 139, 186, art.225 alin.(8) etc.) cuvenite salariatului,

acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întîrziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen".

Compensaţia de întârziere în mărime de 0,3 % se va calcula pentru fiecare sumă neachitată, începând cu termenul de la care suma dată a devenit certă, exigibilă şi scadentă. Se evidenţiază că potrivit art. 330 alin. (2) din Codul muncii, salariatului i se plăteşte suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3 % din suma neplătită în termen doar în cazul existenţei vinei angajatorului ca o condiţie obligatorie prevăzută de lege pentru angajarea răspunderii patrimoniale indicate.

Angajatorul care nu şi-a executat obligaţiile prevăzute de lege şi de contractul individual de muncă este prezumat în culpă, fiind apărat (eliberat) de răspundere numai dacă dovedeşte că a fost împiedicat să execute prevederile contractului printr-o cauză care nu-i poate fi imputată.

În speţă, reclamantul Popa Mihail, conform calculului prezentat, solicită încasarea compensaţiei de întârziere de 0,3 % pentru salariul neachitat şi compensaţia de întârziere de 0,3 % pentru concediul de odihnă în perioada 01.11.2024 – 01.04.2025, în sumă de 77 082, 01 lei şi respectiv în sumă de 2 829, 95 lei.

Contextual, dat fiind faptul că suma calculată nu este certă, exigibilă şi scadentă, nu este temei de a admite pretenţia reclamantului privind încasarea penalităţii de întârziere conform art. 330 alin. (2) din Codul muncii.

Totodată, instanţa de judecată reţine în sensul enunţat şi argumentul părţii pârâte, conform căruia, salariul restant pe care îl solicită reclamantul în cerere de chemare în judecată, şi *în baza cărei restanţe solicită şi calcularea penalităţii de întârziere*, s-a format în perioada octombrie 2024 - martie 2025, adică în perioada când reclamantul a deţinut funcţia de Director executiv şi participa la administrarea Societăţii, inclusiv având obligaţia de plată a salariilor angajaţilor.

Cât priveşte pretenţia privind încasarea prejudiciului moral, instanţa reţine că în conformitate cu prevederile art. 327 alin.(1) Codul muncii, "partea contractului individual de muncă (angajatorul sau salariatul) care a cauzat, în legătură cu exercitarea obligaţiilor sale de muncă, un prejudiciu material şi/sau moral celeilalte părţi repară acest prejudiciu conform prevederilor prezentului cod şi altor acte normative".

Conform 329 alin. (2) din Codul muncii,"prejudiciul moral se repară în formă bănească sau într-o altă formă materială determinată de părţi. Litigiile şi conflictele apărute în legătură cu repararea prejudiciului moral se soluţionează de instanţa de judecată indiferent de mărimea prejudiciului material ce urmează a fi încasat".

Potrivit art. 2036 Cod civil, "în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial. Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege. Dacă legea nu prevede altfel, simpla constatare a încălcării unui drept sau interes recunoscut de lege fără plata de despăgubiri oferă satisfacţie echitabilă persoanei vătămate doar cînd

aceasta corespunde cu natura dreptului sau interesului recunoscut de lege încălcat şi persoana vătămată astfel va putea obţine o valoare nepatrimonială superioară prejudiciului moral suferit".

În conformitate cu prevederile art. 2037 Cod civil, "mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanţa de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obişnuit în împrejurări similare şi, pe de altă parte, ia în cont particularităţile cazului".

Totodată, pe lângă gravitatea prejudiciului moral ce trebuie luată în consideraţie pentru stabilirea despăgubirii, trebuie să se analizeze şi un al doilea criteriu, cel al echităţii. Or, dacă gravitatea prejudiciului moral este mare, şi despăgubirea ce trebuie acordată trebuie să fie una substanţială. Despăgubirea trebuie să fie una justă, raţională, echitabilă, adică în aşa fel stabilită încât să asigure efectiv o compensaţie suficientă, dar nu exagerată, a prejudiciului moral suferit.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echităţii, care presupune că despăgubirea trebuie să reprezinte o justă şi integrală despăgubire.

În mod distinct instanţa pune în evidenţă faptul că prin prejudiciu moral se înţelege suferinţele psihice sau fizice cauzate prin acţiunile sau omisiunile care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparţin persoanei din momentul naşterii sau la bunurile dobândite prin lege (viaţă, sănătate, demnitate şi reputaţia profesională), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale (dreptul de a folosi propriul nume, dreptul de autor), în categoria largă a prejudiciilor corporale intră durerile fizice cauzate unei persoane prin lovituri, vătămări, răniri etc., suferinţele psihice condiţionate de vătămările corporale, de provocarea unei boli, slăbirea rezistenţei fizice la boli sau de alte complicaţii, îngrijorarea pentru aceste efecte ulterioare, epuizarea emoţională, pierderea unor plăceri (ideea de confort, anumite înlesniri etc.).

Obligaţia de a dovedi faptul pricinuirii prejudiciului moral (suferinţelor psihice sau fizice suportate) o exercită partea vătămată, de aceea în cererea despre compensarea prejudiciului moral aceasta trebuie să indice de către cine, în ce circumstanţe şi în baza căror acţiuni (inacţiuni) i-au fost cauzate suferinţe morale (psihice) sau fizice, prin ce se manifestă acestea.

Totuşi, cu titlu de principiu, se va reţine că scopul legal al acordării unei reparaţii a daunei morale este de a remedia, în valori rezonabile, stresul şi inconvenienţile real suportate şi probate de reclamant şi nu de a fi o sursă de îmbogăţire fără justă cauză.

Aşadar, simpla afirmaţie că persoana ar fi suferit din cauza inacţiunii angajatorului nu este suficientă. Probaţiunea trebuie să fie clară, pertinentă şi convingătoare, iar instanţa este ţinută să aprecieze obiectiv şi în baza probelor existente dacă acele suferinţe invocate întrunesc condiţiile legale pentru a fi considerate prejudiciu moral.

Totodată, instanţa nuanţează că, în lipsa unor dovezi obiective (cum ar fi certificate medicale, concluzii psihologice, etc.), solicitarea de acordare a unui prejudiciu moral riscă să rămână la nivel de afirmaţie subiectivă, lipsită de suport juridic suficient pentru a angaja răspunderea civilă delictuală a pârâtului. Instanţa subliniază că standardul de probă în cazul prejudiciului moral este unul riguros, având în vedere că se acordă o compensaţie bănească pentru fapte de natură nepatrimonială, dificil de cuantificat, dar a căror realitate trebuie totuşi dovedită cu o certitudine rezonabilă.

În speţă, deşi instanţa a constatat că angajatorul nu a achitat în termen salariul restant şi compensaţia pentru concediul nefolosit în legătură cu eliberarea din serviciu, iar acest fapt a determinat o atingere adusă drepturilor sale de muncă, reclamantul nu a prezentat probe convingătoare care să dovedească existenţa şi amploarea suferinţelor psihice, a disconfortului emoţional sau a altor forme de suferinţă personală de natură să justifice acordarea compensaţiei morale solicitate.

Totodată, instanţa subliniază că scopul procesului civil nu este sancţionarea angajatorului, ci restabilirea drepturilor încălcate ale salariatului. Or, în cauza dată, restabilirea a fost asigurată prin constatarea caracterului nelegal al inacţiunii angajatorului şi obligarea acestuia la plata drepturilor salariale restante şi a compensaţiei pentru concediul nefolosit, măsuri considerate suficiente pentru repararea prejudiciului adus acestuia.

Dând o apreciere celor enumerate mai sus, la caz, pretenţia privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 20 000 lei, urmează a fi respinsă ca nefondată.

În conformitate cu art. 82 din Codul de procedură civilă, ”cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei”.

Potrivit art. 83 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură civilă, ” taxa de stat este o sumă de bani care se percepe, în temeiul legii, de către instanţa judecătorească în beneficiul statului de la persoanele în ale căror interese se exercită actele procedurale de judecare a cauzei civile sau cărora li se eliberează copii de pe documente din dosar. În acţiunile patrimoniale, taxa de stat se determină în funcţie de caracterul şi valoarea acţiunii, iar în acţiunile nepatrimoniale şi în alte cazuri prevăzute de lege, în proporţii fixe, conform Legii taxei de stat nr.213/2023”.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, ”instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului”.

În conformitate cu art. 96 alin. (1), (1^1) din Codul de procedură civilă, ”instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile ei de asistenţă juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile menţionate la alin. (1) se compensează părţii care a avut cîştig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat”.

Din materialele cauzei urmează că, la înaintarea acţiunii, reclamantul a achitat taxa de timbru în sumă de 200 lei, fapt confirmat prin Ordinul de plată cu nr. 255 din 22 iulie 2025 (f. d. 3), iar pe parcursul examinării prezentului litigiu, reclamantul Popa Mihail a fost reprezentat de avocatul Roşca Vladislav , împuternicit prin mandatul avocaţial seria MA nr. 1898380 din 23 iulie 2025 (f. d. 2).

Pentru serviciile juridice de care a beneficiat, reclamantul a avansat suma de 29 550 lei, potrivit chitanţei de plată/operaţiunii cu numărul 520285678553 din 21 iulie 2025 (f. d. 16). Avocatul Roşca Vladislav însă, nu a prezentat, un raport de activitate în cauza respectivă.

Prin urmare, instanţa de judecată consideră necesar de a încasa de la partea pârâtă în beneficiul reclamantului cheltuielile suportate în legătură cu achitarea taxei de timbru în mărime de 200 lei, cheltuielile de asistenţă juridică în mărime de 10 000 lei, considerînd a fi o sumă rezonabilă şi echitabilă, luând în considerare volumul de lucru şi acţiunile întreprinse de avocat.

În restul sumei privind asistenţa juridică, instanţa respinge cererea ca nefondată, cheltuielile de asistenţă juridică doar în instanţa de fond, fiind rezonabile şi necesare, doar în măsura stabilită de instanţă, examinarea cauzei realizându-se doar în trei şedinţe de judecată. Mai cu seamă avocatul nici nu a prezentat un raport privind acţiunile întreprinse în prezenta cauză.

Conform art. 98 alin. (1) Cod de procedură civilă, ”Cheltuielile aferente judecării cauzei, suportate de instanţa judecătorească, precum şi taxa de stat, de a căror plată reclamantul a fost scutit, se încasează la buget de la pîrît proporţional părţii admise din acţiune dacă pîrîtul nu este scutit de plata cheltuielilor de judecată”.

În acord cu art. 3 din Legea nr.213 din 31 iulie 2023 cu privire la taxa de stat, ”se impune taxă de stat pentru: a) cererile de chemare în judecată, cererile reconvenţionale, cererile de intervenţie principală, cererile de apel, cererile de recurs şi alte cereri prevăzute în anexa nr. 1, cererile de contestare a actelor şi acţiunilor executorului judecătoresc**,** precum şi pentru cererile de eliberare de către instanţa de judecată a copiilor (duplicatelor) de pe documente, conform anexei nr. 1”.

Conform Anexei nr. 1, pct. 1.1., subpct. 1.1.3. a Legii nr.213 din 31 iulie 2023 cu privire la taxa de stat, ”pentru cererile de chemare în judecată privind litigiile cu caracter patrimonial, pentru cererile de contestare a unui titlu executoriu sau a unui alt document prin care încasarea se produce în mod incontestabil se achită taxa de stat după cum urmează: dacă valoarea acţiunii este de 50001–1500000 lei- 2050 lei + 3% din valoarea acţiunii care depăşeşte 50001 lei”.

În condiţiile în care, instanţa de judecată a admis pretenţia privind încasarea salariului restant în mărime de 80 190,48 lei şi compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei iar în total suma de 88 538,42 lei, prin prisma legii speciale nuanţate mai sus, instanţa va încasa de la F.C.D. ,,EDILITATE”S.A. în beneficiul statului taxa de stat de la care a fost scutit la depunere reclamantul în mărime de 3 206,12 lei.

Consecvent, instanţa investită cu examinarea litigiului deferit judecăţii în prezenta speţă, nu poate găsi o altă elucidare a cazului decât cea clarificată mai sus, de vreme ce concluzia instanţei este consecinţa dedusă în urma prezentării probelor de către părţi şi examinate în cadrul şedinţei de judecată, or, în conformitate cu prevederile art. 118 alin. (1) sprijinite cu dispoziţia art. 119 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar probele se adună şi se prezintă de către părţi.

În conformitate cu prevederile art. art. 94, 96, 98, 238-241, 362 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa de judecată,-

HOTĂRĂŞTE:

Se admite în parte cererea de chemare în judecată înaintată de Popa Mihail împotriva F.C.D. ,,EDILITATE”S.A..

Se încasează de la F.C.D. ,,EDILITATE”S.A. IDNO: ***** cu sediul în ***** în beneficiul lui Popa Mihail, născut la *****, cod numeric personal: *****, domiciliat în ***** suma de 88 538,42 lei, compusă din salariul restant în mărime de 80 190,48 lei, compensaţia pentru concediul nefolosit în mărime de 8 347,94 lei.

Se încasează de la F.C.D. ,,EDILITATE”S.A. IDNO: ***** cu sediul în ***** în beneficiul lui Popa Mihail, născut la *****, cod numeric personal: *****, domiciliat în ***** cheltuielile judiciare în sumă de 10 200 lei, constituite din taxa de timbru în sumă de 200 lei, asistenţa juridică în sumă de 10 000 lei.

În rest, acţiunea se respinge ca neîntemeiată.

Se încasează de la F.C.D. ,,EDILITATE”S.A. IDNO: ***** cu sediul în ***** în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 3 206,12 lei.

În conformitate cu art. 256 alin. (1) lit. b) Cod de procedură civilă hotărârea în partea salariului şi a altor drepturi ce decurg din raporturi de muncă, se execută imediat.

Hotărârea este cu drept de atac, în ordine de apel, în Curtea de Apel în Centru în termen de 30 zile din momentul pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Victoria BOGOMOLOVA**